

Broj: KŽ-06/315
Sarajevo, 26.02.2008. godine

	Суд БиХ / ОЈА БиХ Криминално одељење / Апелационо одељење / Одјел I / Одјел II / Одјел I - Одјел II Одељење за судску управу / Одељење за судску управу
	x. KŽ / 06 / 315 14 d. (Str./Стр.) 21-03-2008 M. Kraljice Jelene 10:11

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudija Miloša Babića, kao predsjednika vijeća, te sudija Dragomira Vukoje i Žarka Radovanović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Željke Marenic, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Vladić Milorada i Bogdanović Petra, zbog krivičnog djela Organizovanje grupe ljudi ili udruženja za krijumčarenje ili rasturanje neocarinjene robe iz člana 215. stav 1. i 2. KZ BiH, a sve u vezi sa članom 29. KZ BiH, odlučujući o žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine, branioca optuženog Vladić Milorada, advokata Rifata Konjića, te branioca optuženog Bogdanović Petra, advokata Dušana Tomića, izjavljenim protiv presude ovog suda broj X-K-06/315 od 23.10.2007. godine, na sjednici vijeća održanoj u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH Ismeta Šuškića, optuženog Vladić Milorada, te njegovog branioca, advokata Rifata Konjića i branioca optuženog Bogdanović Petra, advokata Dušana Tomića, dana 26.02.2008. godine donio je

P R E S U D U

Žalba branioca optuženog Milorada Vladića, advokata Rifata Konjića, te žalba branioca optuženog Petra Bogdanovića, advokata Dušana Tomića, odbijaju se kao neosnovane, dok se žalba Tužilaštva BiH uvažava i prvostepena presuda Suda BiH broj X-K-06/315 od 23.10.2007. godine p r e i n a č a v a u dijelu odluke o kazni, tako da se optuženi Milorad Vladić, za krivično djelo Organizovanje grupe ljudi ili udruženja za krijumčarenje ili rasturanje neocarinjene robe iz člana 215. stav 1. KZ BiH, za koje je oglašen krivim, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, u koju mu se, na osnovu člana 56. KZ BiH uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 19.11.2006. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmjenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-06/315 od 23.10.2007. godine optuženi Milorad Vladić oglašen je krivim za počinjeno krivično djelo Organizovanje grupe ljudi ili udruženja za krijumčarenje ili rasturanje neocarinjene robe iz člana 215. stav 1. KZ BiH, a u vezi sa članom 29. KZ BiH, za koje je, primjenom člana 39., 42. i 48. KZ BiH, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, a u koju mu je, osnovom člana 56. KZ BiH uračunato vrijeme koje je proveo u pritvoru počev od 21.11.2006. pa nadalje, dok je

optuženi Petar Bogdanović, oglašen krivim za počinjenje krivičnog djela organiziranje grupe ljudi ili udruženja za krijumčarenje ili rasturanje neocarinjene robe iz člana 215. stav 2. KZ BiH, a u vezi sa članom 29. KZ BiH, za koje mu je, na osnovu citiranih zakonskih propisa, te uz primjenu članova 48., 58. i 59. KZ BiH izrečena uslovna osuda, kojom mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i istovremeno određeno da se ova kazna neće izvršiti ako optuženi u roku od 3 (tri) godine od dana pravosnažnosti presude ne počini novo krivično djelo.

Na osnovu člana 74. KZ BiH, od optuženog Vladić Milorada oduzeti su:

pištolj M83/93 „Zastava“ serijski broj 61098; tri metka magnum 357 i 3 metka specijal; pištolj CZ 99, 9mm PARA, fabrički broj 46917 sa okvirom i 14 metaka, navedeni u Zapisniku o dobrovoljnoj predaji predmeta, broj: 011-0-KPP-06-000004-P, od 19.11.2006. godine; 3 četkice za pištolj; kutija od pištolja 7,62 mm M57 br.204014; kutija od pištolja 7,62 mm M 57 br. 187476; kutija od pištolja CZ 99 9mm PARA br. 46198; kutija od pištolja M 83 357 Magnum br. 10596; telefonski imenik u metalnoj kutiji; futrola za službenu lagitimaciju sa natpisom policija, memorijska kartica micro SD 512 MB; dva kompleta Mobis kartica za brojeve telefona 38765831817 i 38765801440; kartica BHT-certifikat za korisnički broj 38762211721; službene lisice; memorijska kartica „San Disc“; bluetouth dongle BT030; radio stanica YAESU FT-23 R; radio stanica ALINCO; mobilni telefon Sony Ericson sa pretplatničkom karticom; baterijska lampa USA maglite; vojni dvogled „Zrak“ 8805255 RD-7x40; optički uređaj ON-M 59; metak za lovačku pušku-12; dva eksterna mikrofona za radio stanicu; dvije kolske antene za radiostanicu; reg.tablica broj 900-T-555; dvije registarske tablice 683-A-497; mala registarska tablica 669-J-057, kaseta video VHS-C, mobilni telefon Siemens-nekompletan; nož „Rosstfrei“; ključ za lisice, saobraćajna dozvola ser. Broj BH 1384477, sveska računska sa bilješkama, mobilni telefon Siemens A 70, pištolj „RECH MIAMI“ model 92 broj G 017094, navedeni u Potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta na osnovu naredbe za pretresanje, broj: 011-0-KPP-06-000004-P, od 19.11.2006. godine, pištolj CZ M57, kalibar 7,62 mm, serijski broj C-187476; okvir za municiju 1 komad; municija 8 komada kalibar 7,62 mm; mobilni telefon NOKIA N 70 i kartica serijskog broja 89387050208212656352; mobilni telefon NOKIA 6020 i kartica serijskog broja 89387050508253300749; mobilni telefon SIEMENS A-70 i kartica serijskog broja 89387050410223526502; putničko motorno vozilo „Pasat“, crne boje, broj šasijske WVZZZ31ZNE199458; zeleni karton za Putničko motorno vozilo na ime Mihajlović-Tanacković Vera; ručni radio uređaj marke ALINCO, krovna magnetana antena, navedeni u potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta broj: 18-12-2-11/06, od 10.03.2006. godine, Marlboro crveni šteka 11(jedanaest); Marlboro light šteka 8(osam); LM šteka 9(devet); Memfis šteka 6(šest);Ronhil ultra šteka 17(sedamnaest); Ronhil lights šteka 17(sedamnaest); Ronhil lights 100 s šteka 1(jedan),Ronhil super lights šteka 4(četiri); Walter wolf 100 s šteka(dvije); Winston 100 s šteka 3(tri); Slims šteka 2(dvije);Memfis platinum šteka 1(jedan); Walter wolf šteka (devet); Walter wolf 100 s šteka 4(četiri); Ronhil plavi šteka 6(šest); Partner šteka 13(trinaest); Memfis plavi šteka 2(dvije); Memfis 1 pakovanje 5 paklica; Memfis plavi paklica 14; Davidof paklica jedan; Marlboro crveni meki paklica 22(dvadesetdvije); Marlboro crveni tvrda paklica 17(sedamnaest); Winston 100 s paklica 34(tridesetčetiri); Slims paklica 12(dvanaest); Walter wolf paklica 16(šesnaest); Ronhill plavi paklica 33(tridesettri); Ronhill super light paklica(tridesetdevet); Ronhill ultra paklica 33(tridesettri); Ronhill light paklica 31(trideset jedan); Ronhill light 100 s paklica 10(deset); Memfis crveni klasik paklica 19(devetnaest); Partner paklica 13(trinaest);

Memfis platinijum paklica 8(osam); Aura paklica 12(dvanaest); Marlboro light paklica 20(dvadeset); Walter wolf zlatni 100 s paklica 24(dvadesetčetiri), navedeni u potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta na osnovu naredbe za pretresanje, broj: 12-02/3-167/06 od 19.11.2006. godine, opasač sa futrolom za pištolj; opasač sa futrolom za pištolj, lisice i nosač za palicu; okvir za pištolj CZ sa futrolom; 31 pištoljski metak cal. 7,62 mm x 39; 52 pištoljskih metaka 9 mm PARA i 19 komada metaka istog kalibra; 13 pištoljskih metaka specijal 38 i 2 komada metaka istog kalibra; 16 pištoljskih metaka 357 PPU i 3 komada metaka istog kalibra; 7 pištoljskih metaka cal. 7,62 mm TT i 26 komada metaka istog kalibra; nosač za osma metaka, 17 komada metaka 9 mm-manevarski; 4 futrole za pištolj; 2 okvira za pištolj TT, navedeni u Potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta na osnovu naredbe za pretresanje, broj: 011-0-KPP-06-000004-P od 19.11.2006. godine.

Na osnovu člana 74. KZ BiH, od optuženog Bogdanović Petra oduzeti su: mobilni telefon NOKIA 3310 i kartica serijskog broja 89387050102071939548 naveden u Potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta broj: 18-12-2-10/06 od 10.03.2006. godine, cigarete „Ronhill-light“ 18 vreća po 50 boksova; cigarete „Walter Wolf“ 6 vreća po 50 boksova; i cigarete „Ronhil“ plavi 4 vreće po 50 boksova navedeni u Potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta broj: 18-12-6-27/06 od 10.03.2006. godine; putničko motorno vozilo tip „Lada 1300“, zelene boje, broj šasije XTA210400H0106752.

Na osnovu člana 110. i 111. KZ BiH od optuženog Vladić Milorada oduzeta je imovinska korist pribavljena krivičnim djelom, i to:

nekretnine označene po katastarskom operatu kao cijela k.č. br. 3091 ukupne površine 228 m², što u naravi čini dvorište površine 142 m² i stambena zgrada površine 86 m², upisana u list nepokretnosti 2214 k.o. Bijeljina 2, koje su po zemljišnim knjigama označene kao k.č. 3091/0 ukupne površine 228 m² što u naravi čini dvorište 142 m² i stambena zgrada 86 m² upisana u zk. Ul. 2142 k.o. Bijeljina 2 i k.č. 3091/0 E1 što čini stambenu zgradu površine 86 m² u kojoj se nalazi četverosoban stan površine 135 m² i pomoćna prostorija 11 m² upisana u zk. Uložak 7493 k.o. Bijeljina 2.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku BiH, optuženi Vladić Milorad je obavezan nadoknaditi troškove krivičnog postupka, čiju će visinu sud utvrditi posebnim rješenjem, dok je na osnovu člana 188. stav 4. ZKP BiH optuženi Bogdanović Petar oslobođen plaćanja istih, te troškovi koji se odnose na njega padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv ove presude žalbe su blagovremeno izjavili Tužilaštvo BiH, te branilac optuženog Milorada Vladića, advokat Rifat Konjić i branilac optuženog Petra Bogdanovića, advokat Dušan Tomić.

Tužilaštvo BiH je žalbu izjavilo zbog odluke o krivično-pravnoj sankciji s prijedlogom da Vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH žalbu u cjelosti uvaži, pobijanu presudu preinači i optuženima odmjeri strožije kazne zatvora za počinjeno krivično djelo.

Žalba branioca optuženog Milorada Vladića prvostepenu presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i odluke o oduzimanju imovinske koristi, s prijedlogom da se prvostepena presuda ukine i održi pretres, te da se pri tome ispita da li postoje još razlozi za postojanje pritvora prema optuženom i donese rješenje kojim se pritvor ukida.

Branilac optuženog Petra Bogdanovića, žalbu je izjavio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede EKLJP – član 6. i 8. – prava na pravično suđenje i prava na poštivanje privatnog i porodičnog života, doma i prepiske, povrede krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se napadnuta presuda preinači u oslobađajuću presudu ili da se zakaže novi pretres.

U odgovoru na žalbe branilaca optuženih, Tužilaštvo BiH predlaže da se iste u cjelosti odbiju kao neosnovane.

U svojim odgovorima na žalbu Tužilaštva BiH, branioci optuženih takođe predlažu da se ista odbije kao neosnovana.

Na sjednici Apelacionog vijeća održanoj u smislu čl. 304. ZKP BiH, tužilac je ostao pri navodima i prijedlozima datim u pismeno izjavljenoj žalbi u odnosu na optuženog Milorada Vladića, s tim da je izjavio da odustaje od žalbe u odnosu na optuženog Petra Bogdanovića i prijedloga da se prema ovom optuženom odmjeri strožija kazna zatvora jer smatra da je izrečena uslovna osuda u cjelosti adekvatna.

Branioци optuženih, izlažući žalbe, naglasili su da takođe ostaju kod svih žalbenih navoda i prijedloga u pismeno podnesenim žalbama, kao i kod navada datih u odgovorima na žalbu Tužilaštva.

Nakon što je ispitalo prvostepenu presudu u smislu člana 306. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je odlučilo kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Na žalbe optuženih zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka

Najprije, u okviru ovog žalbenog osnova, žalba branioca optuženog Vladića podsjeća kako je po izreci prvostepene presude, pored ostalog, ovaj optuženi organizovao grupu ljudi u sastavu Bogdanović Petar, Letić Milan i druga njemu poznata lica, prevozna i komunikacijska sredstva i drugo, u periodu od 10.3.2006. do 19.11.2006., da je u dogovoru sa Bogdanovićem preuzeo ukupno 1400 boksova cigareta, a onda se navodi da je u maju 2005. angažovao Letić Milana da za njega preuzme 28 paketa cigareta, da bi na kraju izreke stajalo kako je prilikom pretresa stambeno-poslovnog objekta dana 19.11.2006. pronađeno i oduzeto 1523 paklica cigareta. Na ovom planu, žalba nalazi nerazumljivost izreke koja se očituje u tome što period od 10.3. do 19.11.2006. ne obuhvata maj 2005., pa premda je prvostepeni sud pojašnjavao u razlozima da se radilo o tehničkoj grešci optužbe, što se opet ne može prihvatiti jer je zastupnik optužbe opstajao na maju 2006., taj sud, kako podvlači žalba, nije mogao strpati maj 2005. između marta i novembra 2006.

Takođe, ova žalba nalazi nerazumljivost izreke presude i u odnosu na količine cigareta. Tako se u odnosu na datum 10.3.2006. navodi da je preuzeto 1400 boksova cigareta marke „Ronhil“ i „Valter Volf“, u odnosu na maj 2005. da je preuzeto 28 paketa, a u odnosu na datum 19.11.2006. stoji da je u poslovnom objektu oduzeto 1513 paklica, s tim što u odnosu na ove dvije posljednje količine nije navedeno uopšte o kojim se markama cigareta radi izuzev što se sud zadovoljava navodom da se radi o raznim markama cigareta.

Obračunavajući se sa ovakvim žalbenim prigovorima, Apelaciono vijeće nalazi da ma koliko na prvi pogled oni izgledali logični, istim se ne može dovesti u pitanje jasnost izreke napadane presude u opisu njene činjenične osnovice. Tako, kad je riječ o periodima počinjenja pojedinih radnji, žalba iz svoje percepcije hotimično gubi utvrđenje suda već u prvoj rečenici opisa izreke koji se odnosi na period od 2003. do 2006., dakle, period kojim se pokrivaju ostali datumi pojedinačno izvršenih radnji od strane optuženih, pri čemu se sami datumi žalbom i ne osporavaju. Drugo je pitanje umješnosti u stilizaciji činjeničnog opisa sa aspekta hronološkog toka opisanih kriminalnih aktivnosti kako to čini optužba i poprima prvostepena presuda, a što se svakako ne može podvesti pod bitne povrede krivičnog postupka kojim bi izreka presude bila nerazumljiva.

Ništa drukčije stvar ne stoji sa žalbenim zamjerkama upućenim utvrđenjima suda u izreci napadane presude koja se odnose na iskazane količine i marke cigareta. To, imajući u vidu elemente krivičnog djela koje se ovom optuženom stavlja na teret. Naime, organizovano krijumčarenje je predviđeno kao samostalno krivično djelo koje ima dva alternativno postavljena oblika i to: a) organizovanje grupe ljudi ili drugog udruženja za organizovano krijumčarenje, i pod b) organizovanje mreže preprodavaca ili posrednika za prodaju ili za rasparčavanje robe. Prema tome, sam zakonodavac u opisu ovog krivičnog djela nigdje nije naveo bilo količine ili vrijednosti koje bi bile objektivni uslov inkriminacije, pa iskazane količine nemaju karakter bitnih činjenica, a samim tim se pokazuju irelevantnim ove žalbene zamjerke sa osnova bitnih povreda, što ova žalba ponavlja na stranici 13., u drugom pasusu, ovog puta, sa osnova defektnosti činjenične osnovice pobijane presude. Dovoljno je što se u izreci presude navodi količina od 1513 paklica raznih vrsta cigareta koliko je od Vladića neosporno oduzeto, a to utvrđenje koje se odnosi na namanju količinu cigareta ide u korist optuženog. Takođe, sa gledišta predmeta optužbe, irelevantni su žalbeni navodi da izreka presuda sadrži označenje o stambeno-poslovnom objektu Vladić Milorada, a da se uopšte ne vidi da se radi o trgovačkoj radnji.

Po žalbi branioca Konjića ožalbena presuda ostvaruje protivrječnost između izreke i njenih razloga kada naznačava period od 2003. do 2006. u kojem je optuženi Vladić nabavljao cigarete marke „Ronhil“ i druge, zajedno sa Spasojem Milakovićem - a radi se o svjedoku na čijem je iskazu presuda zasnovana u pretežnom dijelu - premda se na stranici 16. u drugom pasusu navodi kako se Milaković od Vladića razišao krajem 2004. ili početkom 2005. Po mišljenju Apelacionog vijeća navedeni datumi nisu međusobno kontradiktorni ako se ima u vidu činjenica da period od 2003. do 2006. obuhvata cjelinu činjeničnog opisa realno preduzetih radnji od optuženih i ostalih lica čija imena navodi izreka, dakle, da se taj period striktno ne odnosi samo na zajedničke aktivnosti Vladića i Milakovića, kako to sasvim restriktivno, shodno svojim potrebama, postavlja ova žalba.

Žalbeni prigovor branioca optuženog Vladića po kojem nisu saslušani Vladić Ignjat i Majstorović Peđa, s tim što je nejasan identitet ovog posljednjeg, implicira da činjenično stanje nije dovoljno razjašnjeno s obzirom da se njihova imena, pored ostalih, navode u izreci presude, je neprihvatljiv već iz razloga što je prvostepena presuda činjenično utvrđenje zasnovala na provedenim dokazima za koje i ovo vijeće nalazi da su dovoljni, a u prilog takve ocjene po sebi govori i činjenica da stranke tokom postupka nisu predlagale saslušanje ovih lica u svojstvu svjedoka. Takođe, žalbeni prigovor koji se odnosi na to da nije poznat identitet lica koja su učestvovala u krijumčarenju cigareta preko Drine te da presuda spominje samo njihove nadimke, što je iznijeto u kontekstu osporavanja istinitosti svjedočenja Milakovića, nije od značaja jer nije nužno da se ta lica bliže međusobno poznaju.

Žalba branioca drugooptuženog Petra Bogdanovića, advokata Tomića, u okviru bitnih povreda nalazi sa formalne strane brojne zamjerke počinjene tokom istrage što je po ovoj žalbi učinkovalo da pribavljeni dokazi nisu zakoniti a sledstveno tome da se na istim nije mogla zasnovati presuda – član 297. stav 1. tačka j) ZKP BiH.

Tako ova žalba podvlači da zapisnik o ispitivanju optuženog Bogdanovića u prostorijama DGS-a od 11.03.2006. nije od istog bio potpisan, kao što nije njegov potpis ni na potvrdi o oduzimanju cigareta, da na zapisniku o njegovom ispitivanju nije potpisana pravna pouka kako to nalaže član 78. ZKP BiH da je osumnjičeni razumio svoja prava, te da mu nije potreban branilac, da je potpisana samo izjava da želi odgovarati na postavljena pitanja, da nije potpisao da nema prigovora na zapisnik, da je indikativno vrijeme završetka ispitivanja 01.10 časova, da je u članu 78. stav 3. istog procesnog zakona navedeno da osumnjičeni može odreći prava navedenih u stavu 2. istog člana i da se njegovo ispitivanje ne može započeti dok se njegova izjava o odricanju ne zabilježi pismeno i dok ne bude od njega potpisana; da je pretres kuće i pomoćnih objekata Bogdanovića bio nezakonit jer nije izdata naredba za pretres kako to nalaže član 60. ZKP BiH, da pretresu, osim toga, nisu prisustvovala dva svjedoka, da sin optuženog Bogdanovića nije htio potpisati zapisnik, dok je drugi svjedok Marjanović Siniša maloljetan čime je povrijeđena odredba iz člana 60. stav 4. ZKP BiH; da je nejasno kad je nastala potvrda o oduzimanju predmeta broj:18-12-6-27/06 (u kojoj se nalazi popis cigareta) te se ova žalba pita zašto potvrda nije evidentirana u zapisniku o pretresu stana a zatim na isto daje odgovor po kome su ovlaštena službena lica iz DGS izvršila pretres prostorija osumnjičenog Bogdanovića bez naredbe suda, da bi kasnije formalno usmeno zatražili naredbu za pretres i tako pokrila svoje grubo počinjene nezakonitosti; da je svjedok Ademović Behadil u dva navrata svjedočio kako je bez naloga izvršio pretres Vladić Milorada i njegovog crnog „Pasata“, a da je prilikom pretresa Bogdanovića kod njega našao mobilni telefon. Iz navedenog ova žalba povlači zaključak da kako u tužilačkom spisu ne postoji policijski izvještaj o pretresu bez naredbe, time ne postoji ni trag da je o istom upoznat sudija za prethodni postupak; da je postupajući tužilac obmanuo sud tvrdeći da se protiv njegovog klijenta vodi istraga za krivično djelo po članu 215. stav 1., a znao je svo vrijeme da mu se klijent sumnjiči za djelo iz člana 215. stav 2. KZ BiH, a sve to u svrhu ispunjenosti uslova za provođenje posebne istražne radnje saglasno članu 117. tačka d) ZKP BiH, pa je tako na prevaran način pribavljen dokaz koji se nije mogao koristiti a sud prvog stepena ga je koristio.

Po gledištu ovog vijeća odbrana optuženog Bogdanović Petra je navedena pitanja kojim se osporava zakonitost pribavljanja izvedenih dokaza pokretala tokom prvostepenog postupka,

te ih ova žalba u suštini sada samo ponavlja. Na ta pitanja, u vrijeme kada ih je sud prvog stepena razmatrao kao prigovore, pobijana presuda je dala iscrpne odgovore na stranicama 32-33, koje kao argumentovane u svemu prihvata ovo vijeće. Dovoljno je na ovom mjestu navesti primjer kada se pretres mogao obaviti bez naredbe i bez svjedoka, shodno članu 64. ZKP BiH. To je bio slučaj, kojeg presuda citira u predzadnjem pasusu na stranici 32., kada su u konkretnom slučaju Bogdanović i Vladić zatečeni na djelu u situaciji kada je kod Vladića opažen pištolj kao sredstvo opasno po bezbjednost ljudi. Iz ovih razloga potrebno je ukazati da izloženi žalbeni razlozi uopšte nisu takvog značaja da bi doveli u dvojbu sam sadržaj izvedenih dokaza, a niti su imali uticaj na zakonitost same presude. To, pogotovu što detalji koje iznosi ova žalba, poput tvrdnje da su se prilikom pretresa Bogdanovićevih prostorija mogle oduzeti samo cigarete jer je to, pozivajući se na zabilješku sudije za prethodni postupak, bio cilj pretresa i ništa drugo - gube na uvjerljivosti i logičnosti ako se upravo ima u vidu gore navedeni primjer. Zar su trebala ovlaštena službena lica ostaviti pištolj kod Vladića u trenutku kada je sa Bogdanovićem hapšen *in flagranti* jer pištolj nije bio obuhvaćen naredbom za pretres. Navodi žalbe da tužilac nikada nije obavijestio sud a ovaj njegovog klijenta o sprovođenju naredbe suda, sve u cilju da osumnjičeni ispita zakonitost naredbe i načina na koji je ona provedena, u situaciji kada samo provođenje te radnja kritične prilike nije osporeno od strane Bogdanovića, ne čini da ta radnja, po automatizmu kojeg žalba uspostavlja, bude nezakonita.

Neosnovan je žalbeni prigovor advokata Tomića iznijet u kontekstu povrede prava na fer i pravično suđenje vezano za navodnu nezakonitost odluke o izuzeću tužioca Šuškića, jer je to po žalbi Tomića, mogao učiniti samo kolegij Tužilaštva a ne i glavni tužilac. Međutim, pažljiva analiza odredbe člana 34. stav 2. ZKP BiH pokazuje da Tužilac odlučuje o izuzeću osoba koja su po zakonu ovlaštena da ga zastupaju u postupku, a to je evidentno bio postupajući tužilac Šuškić, pa samim tim ostaje bezuspješna tvrdnja da je to trebao činiti kolegij Tužilaštva.

Nerazumljivost izreke presude jer je protivrječna sama sebi, ali i razlozima, žalba branioca optuženog Bogdanovića vidi u tome što ista ne sadrži određenje s kim je optuženi djelovao i u kom periodu, da opis djela ne odgovara biću krivičnog djela za kojeg je Bogdanović osuđen, da počinjena radnja od strane Bogdanovića eventualno upućuje na Krijumčarenje iz člana 214. stav 1. KZ BiH a ne na pripadništvo grupi koja se bavi rasturanjem neocarinjene robe, u ovom slučaju cigareta, da se takođe, u izreci a ni u cijeloj presudi, ne navodi s kim je to Bogdanović činio grupu za rasturanje neocarinjene robe.

Suprotno ovim žalbenim tvrdnjama Apelaciono vijeće smatra da pobijana presuda na navedenom sektoru u odnosu na optuženog Vladića ne zasniva bilo kakve protivrječnosti uslijed čega bi bila nejasna. Naime, prvostepena presuda je korektno iznijela sadržaj Bogdanovićevog iskaza, kako onog što je iskazivao na zapisnik JDGS Bijeljina od 11.03.2006., kada je priznao djelo, tako i onog što je svjedočio tokom glavnog pretresa kada je negirao svoje učešće u inkriminiranim radnjama u događaju od 10.03.2006 onako kako ga je predstavila optužba, a zatim je ta presuda pružila sadržajnu ocjenu cjeline iskaza optuženog, uključujući i dio koji se odnosi na promjenu njegovog iskaza.

No, prvostepena presuda se na ovom nije zaustavila već je imala u vidu svjedočenje Šojić Gorana koji je tokom svog kazivanja decidno tvrdio što i Bogdanović, takođe tokom istrage, naime, da je Bogdanović vezano za preuzimanje i prevoz cigareta bio angažovan od strane

Vladića. Uostalom, nepobitno je od strane prvostepenog suda utvrđeno na osnovu provedenih dokaza, pored ostalih i svjedočenja Ibrić Fahrudina koji je kao komandir jedinice DGS lično učestvovao u akciji u dvorištu Bogdanovića prilikom utovara prokrijumčarenih cigareta i hapšenja Vladića i Bogdanovića - da je Bogdanović na obali Drine prihvatao krijumčarene cigarete, prevezio ih do svoje kuće, odakle ih je preuzimao Vladić radi dalje prodaje.

Na glavnom pretresu od 24.4.2007., Ibrić je izričit u tvrdnji da je za Vladića radio Bogdanović Petar, a na pitanje branioca Tomića tokom unakrsnog ispitivanja, gdje su se nalazile vreće s cigaretama, isti svjedok je određeno naveo da su cigarete bile i u prikolici i u vozilu „Lada“. Otud žalbene tvrdnje branioca po kojim cigarete nisu bile prevožene tim vozilom, da je cijeli dan padala kiša i da se nikada ne krijumčare nepokrivene cigarete u jutanim džakovima, imaju značaj logiciranja koje nema pokriće u sprovedenim dokazima, pa su kao takve, jednako kao i tvrdnje da nije dokazano kako je Bogdanović bio član organizovane grupe za rasturanje neocarinjnih cigareta, niti je dokazano postojanje subjektivnih elemenata djela - za ovo vijeće neprihvatljive.

Dakle, pažljiva analiza pobijane presude sa gledišta pitanja da li ona ima nedostataka koji bi mogli uspostaviti bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. ZKP BiH, otkriva do pune jasnoće da ovakvih nedostataka nema i iz tog razloga da bitne povrede procesnih odredbi kako ih navode obje žalbe nisu učinjene. U tom smislu, žalbene tvrdnje oba branioca, a posebno branioca Tomića, slijedom kojih bi se dao izvesti njihov zaključak da pobijana presuda ima niz formalnih nedostataka, uprkos pokušajima da se ti nedostaci razrade i dokazuju u tu svrhu različitim tezama, ostaju neutemeljene i za bilo kakvu polemiku neupotrebljivom nivou.

Na žalbe branioca optuženih da je povrijeđen krivični zakon

Povredu krivičnog zakona na štetu optuženog Vladića u smislu odredbe iz člana 298. tačka f) ZKP BiH žalba njegovog branioca uočava u tome što nisu pravilno primjenjene odredbe o uračunavanju pritvora. Naime, prema presudi optuženom je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru počev od 21.11.2006. iako se optuženi prema rješenjima suda u pritvoru nalazi od 19.11.2006. Razmatrajući ovaj žalbeni prigovor vijeće nalazi očiglednim da je prvostepena presuda kao datum određivanja pritvora uzela datum kada je doneseno rješenje a ne onaj kada je optuženi lišen slobode, pa će o ovom biti riječi u odjeljku ove presude koji se odnosi na odluku o krivičnopravnoj sankciji.

Žalba branioca optuženog Bogdanovića povredu krivičnog zakona nalazi u tome što djelo za koje se isti sudi nije krivično djelo, da je, osim toga, odlukom o mjeri oduzimanja imovine od strane ovog optuženog sud prvog stepena prekoračio ovlaštenje koje po zakonu ima (član 298. tačke b) i e) ZKP BiH). U argumentaciji ove poslednje tvrdnje, žalba branioca Tomića ističe da tužilac nije predložio da se od njegovog klijenta oduzme vozilo „Lada“; istakao je i to da je ova mjera neprovođiva jer se danas ne zna gdje se to vozilo nalazi. Takođe, da nije bilo mjesta oduzimanju mobilnog telefona od Bogdanovića jer s istim on nije učinio ništa nezakonito. Sva ove tvrdnje odbrane tog optuženog se odnose na krug pitanja obuhvaćenim članom 74. KZ BiH – oduzimanja predmeta. Oduzimanje predmeta je jedna od mjera bezbjednosti iz člana 69. KZ BiH, čija je svrha određena u članu 68. istog zakona. Njom je predviđeno da se otklone stanja ili uslovi koji mogu uticati da

učinilac ubuduće učini krivična djela. Već je iz ove formulacije jasno da je za izricanje ove mjere ovlašten sud, kako je to uostalom, izričito propisano članom 70. KZ BiH, pa je suprotna žalbena tvrdnja bez osnova. Ništa drukčije stvar ne stoji sa oduzimanjem mobilnog telefona ili vozila, kao i ostalih predmeta koje citira presuda, jer su isti upotrijebljeni za izvršenje krivičnog djela kako je to navedeno na stranici 39. razloga pobijane presude.

Na žalbe optuženih da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno

Branilac optuženog Vladića zamjerke prvostepenoj presudi sa ovog žalbenog osnova nalazi prije svega u činjenici da se ista zasniva u najvećem dijelu na svjedočenju Vladić Milorada, kao svjedoka osvetnika. Naime, ni ova odbrana ne osporava da je policija u Bijeljini provela u novembru 2006. akciju pod nazivom „Pirana“, da su tom prilikom lišena slobode mnoga lica među kojim i Milaković, koji je kasnije pravosnažno osuđen na vremensku kaznu, kao i svjedoci Dušanka Bošković i Milenko Tadić, da su svjedoci Perić Vesko, Grkinić Boro i Čodo Milomir, kao najodgovornija lica u policiji u Bijeljini, potvrdili u svom svjedočenju da im je optuženi Vladić dao vrlo značajne podatke koji su im poslužili za vođenje postupka i za lišavanje slobode na desetine lica koja su se bavila krijumčarenjem cigareta, tako da su Milaković, Tadić i Boškovićeva po izlasku na slobodu s tim bili upoznati. Dakle, ova žalba njihovo svjedočenje, a posebno Milakovića, smatra pristrasnim a samim tim da je činjenično stanje zasnovano na tim iskazima pogrešno utvrđeno.

U razvijanju ove teze, žalba se fokusira na dio iskaza Milakovića u kojem on tvrdi da je lice po imenu Saša u svojstvu vozača, svakodnevno dovozio kamionom cigarete iz Srbije namijenjene Vladiću u prosjeku od po 100 paketa. Pri tom žalba naširoko polemizuje sa zaključcima koje povlači pobijana presuda po kojim ista iz optužnice izostavlja riječ „svakodnevno“ na mjesto koje upotrebljava riječ „često“, da u presudi izostaje objašnjenje za izostavljanje riječi „u prosjeku od po 100 paketa (dnevno)“, što, po žalbi nije saglasno odredbi iz člana 290. stav 7. ZKP BiH koja nalaže da je sud dužan određeno i potpuno iznijeti činjenice i iz kojih razloga ih uzima kao dokazane ili ne dokazane, dajući pri tom naročito ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza [...]. Po mišljenju ovog vijeća, prvostepeni sud je izraz „često“ upotrebio kao adekvatniji u svjetlu provedenih dokaza te da se u osnovi radi više o terminološkom nego o suštinskom pitanju. To, pogotovu ako se imaju u vidu naprijed navedeno da pitanje količine cigareta sa gledišta ispitivanja egzistentnosti predmetnog krivičnog djela nije od odlučnog značaja. Uostalom, ako Milaković svjedoči o krijumčarenju od po 100 paketa dnevno, optuženi Vladić, tokom istrage u pogledu količine krijumčarenih cigareta to iskazuje dvostruko, kada navodi da je lice po imenu Saša dnevno kupovao i po 200 kartona cigareta.¹

Sve i da se prihvate osvetnički motivi na strani Milakovića, Tadića i Boškovićeve - pri čemu nisu bez značaja ni navodi tužioca tokom javne sjednice Apelacionog vijeća da je Vladić svojim postupanjem kao informant želio na taj način eliminisati konkurenciju – to još uvijek ne znači da su isti lažno teretili Vladića. Navedeni svjedoci po izlasku iz zatvora više nisu imali razloga bilo šta da taje vezano za šverc cigaretama i o ulozi Vladića u organizovanju krijumčarenja cigareta, pa su se jednostavno opredijelili da govore istinu. O tome zašto policijski dužnosnici poput Grkovića, Čode i Perića, nisu imali detaljna saznanja

¹ Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog broj, K1-4/06, od 21.11.2006., Okružno tužilaštvo Banja Luka, Posebno tužilaštvo za suzbijanje organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala. Specijalno tužilaštvo, Banja Luka.

vezano za kriminalno djelovanje Vladića kako su o tome svjedočili Milaković, Tadić i Boškovićeva, ali i svjedoci Šojić i Letić tokom istrage, prvostepena presuda je dala iscrpna objašnjenja na stranicama 23-25., koja kao ubjedljiva prihvata i ovo vijeće.

Žalbena tvrdnja kojom se ove dvije grupe svjedočkih iskaza, tj. sa jedne strane svjedoka-osvetnika, kako ih naziva žalba, i sa druge strane svjedoka koji predstavljaju najodgovornija lica iz policije u Bijeljini, isključuju a ne nadopunjuju kako to smatra prvostepeni sud - ne stoji. Ako su naime, svjedoci iz policije u Bijeljini u svojim iskazima bili distancirani u odnosu na njihova bliža saznanja o protivpravnoj aktivnosti Vladića do momenta kada su ga uzeli za informanta zbog događaja od 10.2.2006. uslijed koga je premješten iz Bijeljine u Ugljevik (svjedočenje Perić Veska), već su se zadovoljili uopštenim kazivanjem da im je bila poznata činjenica o postojanju organizovanog krijumčarenja cigaretama, konkretizaciju tog uopštenog saznanja, pored ostalog, u odnosu na ulogu Vladića, je određeno i detaljno iznijela grupa svjedoka- osvetnika, kako ih atribuirala žalba, u međusobno saglasnim iskazima. Da ti svjedoci istinito iskazuju, bez obzira na njihove motive, govori njima saglasno svjedočenje komandira jedinice DGS Bijeljina Ibrić Fahrudina, čije svjedočenje ima karakter kontrolnog dokaza u odnosu na iskaze Milakovića i drugih, a koji je na glavnom pretresu od 24.4.2007. godine opredijeljeno naveo, a što argumentovano izlaže pobijana presuda na stranici 26. razloga, da su otprije imali saznanja da se Vladić bavi krijumčarenjem cigareta iz Srbije u Bosnu i Hercegovinu, što je na kraju, i bio razlog da bude predmet opservacije. Slijedom navedenog, pogrešna je žalbena premisa da se svjedočki iskazi ove dvije grupe svjedoka isključuju, a time i zaključak kojeg ova žalba afirmiše da je prvostepeni sud zasnovao neodrživu situaciju po kojoj vjeruje i jednim i drugim.

Konačno, i sam Vladić tokom istrage priznaje, istina, u kontekstu opisivanja šta su radila druga lica vezano za krijumčarenje cigareta, kako je do u sitne detalje poznao da su lica koja se (tada) nalaze u pritvoru nabavljala cigarete isključivo u Srbiji, da su ih čamcima preko rijeka Save i Drine i preko mosta u Šepku i ostalih mostova na Drini prebacivala na ovu, bosansko-hercegovačku stranu Drine, da mu je to bilo sve poznato jer je radio na graničnom prelazu Rača, Pavlovića most, na skeli Crnjalo i u patrolama pored ovih rijeka, da je sve to bilježio u dnevnik.² To ustvari govori da je optuženi Vladić imao kontrolu i potpuni uvid u kriminalne aktivnosti vezane za krijumčarenje cigareta u tom dijelu Bosne i Hercegovine. Kad se dovede u vezu ovaj dio njegovog iskaza sa iskazima navedenih lica koja su slijedom njihovog svjedočenja bila angažovana od strane optuženog Vladića, onda se pokazuju tačnim njihovi zaključci da je isti bio odličan organizator.

Apelaciono vijeće je cijenilo i ostale prigovore koje žalba branioca Konjića pedantno podastire. Tako nisu tačni žalbeni navodi kojim se želi diskreditovati svjedočenje Milakovića po kojim isti nije pojasnio kako je kroz zatamnjena stakla na vozilu vidio kartone cigareta, ako se ima u vidu cjelina njegovog iskaza po kojem on određeno iskazuje kako gledano s prednje strane (prednje vjetrobransko staklo), kuda je i gledao put unutrašnjosti, vozilo „Audi“ nije imalo zatamnjena stakla. Bagatelisanje svjedočenja Milakovića u odnosu na njegovo saznanje da je prilikom prebacivanja cigareta na čamcu preko Drine optuženi na grudima držao dvogled od strane ove žalbe, ne stoji ako se ima u

² Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog broj. K1-4/06 od 13.12.2006.. Okružno tužilaštvo Banja Luka, posebno tužilaštvo za suzbijanje organizovanog i najtežih oblika privrednog kriminala, Specijalno tužilaštvo, Banja Luka.

vidu materijalni dokaz po potvrdi o privremeno oduzetim predmetima od optuženog među kojim se nalazi i dvogled.

Takođe, žalbene zamjerke vezane za oduzimanje opisanih predmeta koji pojedinačno ulaze u sastav logistike koja je poslužila optuženom Vladiću prilikom izvršenja krivičnog djela, kojim se osporava njihova svrsishodnost, npr. čemu služi jedna ako nema druge radio-stanice, i dr., predstavlja u suštini ponavljanje onog što je odbrana iznosila tokom postupka a na koje prigovore je prvostepena presuda dala u svemu valjane i logične odgovore na stranicama 29. i 30. svog obrazloženja. Ti dokazi od objektivnog značaja koji upućuju na potrebu visoke konspirativnosti, zajedno sa tvrdnjama svjedoka Letića, Šojića, Milakovića, Tadića i Boškovićeve iz kruga subjektivnih dokaza o velikim organizatorskim sposobnostima Vladića, podupiru istovrstan zaključak prvostepenog suda.

Žalbeni navodi Vladićevog branioca da cigarete pronađene u prodavnici Vladićeve supruge su predmet legalne aktivnosti a ne dio aktivnosti rasturanja krijumčarenih svjedoka kako zaključuje prvostepeni sud, jednostavno ne stoje obzirom da su prilikom pretresa pored cigareta sa markicama pronađene i cigarete iz hrvatskog proizvodnog programa bez propisanih B-H markica koje su upravo bile predmetom krijumčarenja. O tome, uostalom govori i priznanje samog optuženog tokom istrage (cit. zapisnik od 21.11.2006.) kada je naveo da njegova žena na čije ime glase dvije prodavnice prodaje cigarete na crno i da iste ne posjeduju legalne markice. Što se tiče žalbenog prigovora da su nezakonito oduzete cigarete vlasništvo Vladićeve supruge a ne njegovo, isti se konfrontira sa Vladićevim navodima da su dvije radnje bile na ime njegove žene što u stvari upućuje na zaključak da su u realitetu bile njegove.

Ništa drukčije stvar ne stoji sa žalbenim prigovorom koji se odnosi na oduzimanje predmeta koji nemaju nikakve veze sa ovim krivičnim predmetom koje žalba specificira na stranici 13., jer sve predmete koji su po potvrdama o privremenom oduzimanju predmeta oduzeti od Vladića treba gledati kao cjelinu koja je istom poslužila u obavljanju njegovih kriminalnih aktivnosti.

Konačno, ne stoje žalbeni prigovori branioca optuženog Vladića koji se odnose na krug činjeničnih utvrđenja vezano za oduzimanje imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom. Žalbene tvrdnje da navedene nepokretnosti znatne vrijednosti nisu stečene krivičnim djelom, da je optuženi imovinu pribavio znatno ranije, ne nalazi oslonac u provedenim dokazima koji upućuju na duži period toka njegovih kriminalnih aktivnosti, a napose u rezultatima finansijskog vještačenja vještaka Prašljivić koji se odnose na procjenu vrijednosti imovine i ostvarenih prihoda Vladića i njegove porodice. Ti prihodi od jedva nešto preko 1000 KM mjesečno (uz prosječna mjesečna primanja Vladića od 341, 71 KM po nalazu vještakinje Kerime Prašljivić), kako to utvrđuje prvostepena presuda, su evidentno nedovoljni uz ono što svjedoči Perić kada navodi da je Vladić bio srednjeg imovnog stanja, da se njima pribavi nekretnina koju je optuženi kupio od Radovanović Milana po kupoprodajnom ugovoru od 13.11.2006. godine za iznos od 110.000 KM. Pa iz iskaza samog Vladića tokom istrage slijedi da su učesnici krijumčarenja cigareta ostvarili ogromne zarade koje su dosezale i do milion KM, što je svakako činjenica od indicijalnog značaja koja ide u prilog zaključku prvostepenog suda po kojem je i sâm Vladić budući da je nepobitno utvrđen da je organizovao grupu za krijumčarenje cigareta, protivpravno ostvarivao veliku zaradu. Iz ovih razloga, logički ispravno i sa osloncem na provedene

dokaze, je prvostepeni sud izveo argumentovanu konstataciju po kojoj je ova nepokretnost od strane optuženog Vladića zaista stečena novcem pribavljenim krivičnim djelom, pa je istu, shodno opštem pravilu da niko ne može zadržati korist pribavljenu krivičnim djelom, valjalo oduzeti kako je to ispravno učinio prvostepeni sud.

Sumirajući zamjerke koje obje žalbe upućuju prvostepenoj presudi sa ovog žalbenog osnova, Apelaciono vijeće je mišljenja da je prvostepeno vijeće u svojoj presudi pravilno i u potpunosti utvrdilo činjenično stanje, uključujući i odlučne činjenice na kojima se presuda temelji, pa ovakvu ocjenu, žalbe, na način kako to čine, ničim nisu dovele u pitanje, a slijedom toga ne stoje žalbeni navodi o povredi krivičnog zakona. Poznato je da se povreda krivičnog zakona ne može uspostaviti vlastitom revizijom činjeničnog stanja, pogotovu ne, iznoseći svoje stavove i ocjene zasnovane na proizvoljnim tvrdnjama kao što to čini žalba branioca Tomića kada, ispuštajući iz vida cjelinu činjeničnog opisa radnje optuženog Bogdanovića u zajedničkom djelovanju sa optuženim Vladićem, imputira prvostepenoj presudi da pojmove rasturanja ili rasparčavanja neocarinjene robe svodi na njeno odvoženje. Sve to sa tezom da opis djela ne odgovara biću krivičnog djela za koje je Bogdanović oglašen krivim, što ne stoji, imajući u vidu da pobijana presuda sadrži razloge kojim se sud rukovodio prilikom rješavanja pravnih pitanja kao i ostale elemente koje ona u svom obrazloženju mora imati u skladu sa članom 290. stav 7. ZKP BiH.

Na žalbe tužioca i branioca Konjića upućene odluci o kazni i odluci o oduzimanju imovinske koristi

Prilikom izricanja kazne zatvora za počinjeno krivično djelo optuženom Vladić Miloradu prvostepeni sud je, kako se to vidi iz obrazloženja pobijane presude, pravilno utvrdio i cijenio sve one okolnosti koje su u smislu odredbe iz člana 48. KZ BiH od uticaja na njenu visinu. U tom sklopu od otežavajućih okolnosti taj sud je imao u vidu upornost optuženog Vladića prilikom izvršenja djela iskazanu kroz brojnost izvršenih krivičnopravnih radnji od strane grupe koju je organizovao i njega lično, dužine perioda tokom kojeg se bavio krijumčarenjem i rasturanjem neocarinjene robe, njegovu raniju neosuđivanost i društvenu opasnost učinjenog krivičnog djela, činjenicu da se radi o pripadniku MUP RS čiji je zadatak da sprječava počinjenje krivičnih djela a ne da ih vrši koristeći svoj položaj pripadnika MUP-a i informacije koje je u tom svojstvu imao i sposobnosti i poznanstva koje je stekao radom u toj instituciji, dok je od olakšavajućih okolnosti prvostepeni sud cijenio njegovu pomoć policiji u otkrivanju drugih organizovanih grupa za krijumčarenje neocarinjene robe, te da je porodičan čovjek.

Istina, tužilac je u svojoj žalbi obuhvatio i krivičnu sankciju izrečenu Bogdanović Petru sa tvrdnjom da je ista prenisko odmjerena i u odnosu na ovog optuženog. Međutim, kako je na javnoj sjednici Apelacionog vijeća tužilac odustao od svoje žalbe u odnosu na optuženog Bogdanovića, ista u tom dijelu neće biti razmatrana u daljoj elaboraciji na ovom sektoru napadane presude.

U ovom dijelu prvostepena presuda je napadnuta žalbom tužioca koja ističe da je prvostepeni sud precijenio domašaj olakšavajućih okolnosti koje su se stekle na strani ovog optuženog, da pri tom nisu dovoljno cijinjene težina počinjenog djela i stepen krivične odgovornosti na strani optuženog, okolnosti pod kojim je djelo počinjeno te pobude optuženog kao počinoca. U argumentaciji ovakvog stava žalba tužioca podsjeća da je

Vladić važio za jednog od glavnih organizatora za rasturanje krijumčarenja robe- cigareta iz Republike Srbije u Bosnu i Hercegovinu preko rijeke Drine, da se tim poslom bavio već dugi niz godina, da se zahvaljući tome uveliko obogatio, da je poznao puteve krijumčarenja i da je imao razvijenu i potrebnu logistiku- veći broj mobilnih aparata, prevozna sredstva, krovnu antenu na automobilu, radio stanicu, pištolje i dr. Takođe, Vladić je kao pripadnik MUP-a poznao pripadnike policije i time sticao prolaz od strane istih koji su ga propuštali bez zaustavljanja na putu krijumčarenja, da su njegove organizovane grupe bile dobro komunikacijski uvezane sa striktno podijeljenim ulogama, da je u tom dijelu države optuženi imao monopol u krijumčarenju cigareta – sve te činjenice je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio tokom postupka. Što se pak tiče njegove pomoći policiji na način što je Vladić prijavljivao lica iz drugih organizovanih grupa tokom akcije „Pirana“, a koju činjenicu je prvostepeni sud tretirao kao olakšavajuću okolnost, ova žalba smatra da je sa gledišta njegovih motiva Vladić to učinio kako bi se na efikasan način riješio konkurencije. Žalba tužioca zaključuje da je prvostepena presuda izostajanjem mogućnosti da u dovoljnoj mjeri cijeni težinu počinjenog djela i stepen krivične odgovornosti Vladića kao izvršioca i ostalih okolnosti pod kojim je djelo učinjeno, učinkovala da kazna bude prenisko odmjerena te je predložila da Apelaciono vijeće uvažavanjem žalbe preinači presudu i Vladiću izrekne kaznu u dužem trajanju.

Žalba branioca optuženog Vladića je, između ostalog, ukazala da je prvostepena presuda prilikom ocjene otežavajućih okolnosti navela iskazanu upornost optuženog Vladića koju je vezala za počinjenje znatnog broja konkretno obavljenih radnji a da sud prvog stepena nikad nije utvrdio taj broj. Takođe, napadana presuda je cijnila znatnu društvenu opasnost učinjenog djela mada ona zakonom nije propisana bilo kao elemenat krivičnog djela bilo kao okolnost koja je od uticaja na odmjerenje kazne. U konačnom, ova žalba je predložila da se prvostepena presuda preinači tako što će se optuženi kazniti blažom kaznom.

Kada je u pitanju kategorija društvene opasnosti, ovo vijeće nalazi da je žalbena teza da ona nije zakonom statuirana kao elemenat krivičnog djela, niti kao okolnost koja utiče na odmjerenje kazne, neutemeljena. Iako ona nije izričito unesena u definiciju opšteg pojma krivičnog djela u odredbi člana 20. KZ BiH, to samim tim ne znači da opasnost ili društvena štetnost nije elemenat, kako opšteg, tako i svakog posebnog krivičnog djela. Uostalom, ni vinost ili krivnja u navedenoj odredbi nije izričito unesena u pojam krivičnog djela, niti se naglašava kod umišljajnih krivičnih djela u opisima njihovih zakonskih bića, ali to samim tim ne znači da vinost nije njihov elemenat i kao što je poznato, sud je u obavezi da kod svakog krivičnog djela utvrđuje i taj subjektivni elemenat da bi se djelo moglo staviti na teret optuženih. Društvena opasnost ili štetnost krivičnog djela je, dakle, takav elemenat koji na najizrazitiji način opredjeljuje njegovu materijalnu dimenziju, stepen i mjeru njegove negativnosti i socijalne nevrjednosti i kroz taj elemenat se jedino može kvantificirati stepen povrede ili ugrožavanja svakog krivičnog djela, na koji način se i vrši njihovo diferenciranje po težini, što nije moguće činiti na osnovu elementa protivpravnosti koji je jednak kod svih krivičnih djela i kao takav nedovoljan za njihovo razlikovanje po težini.

Naposlijetku, pogotovo ne stoji ni žalbena tvrdnja u pogledu domašaja društvene opasnosti na odmjerenje kazne, koja se najizrazitije manifestuje upravo kroz okolnost koju zakon u odredbi člana 48. KZ BiH izražava kroz „jačinu ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra“ i koja u praktičnom izboru vrste i mjere krivične sankcije, a i prema zakonskoj ekspresiji, spada među najznačajnije okolnosti koje opredjeljuju konačnu mjeru kazne koju sud izriče.

Što se pak tiče žalbene zamjerke upućene „znatnom broju“ konkretno obavljenih radnji od strane optuženog Vladića, da sud taj broj nikad nije utvrdio, Apelaciono vijeće je mišljenja, da je sasvim nepotrebno utvrđenje precizne kvantifikacije čije odsustvo žalba vidi kao propust. Logično je što prvostepeni sud povlači zaključak o znatnom broju obavljenih radnji, upravo stoga što je imao u vidu dužinu vremenskog raspona zabranjenih radnji koje je Vladić realno preduzeo.

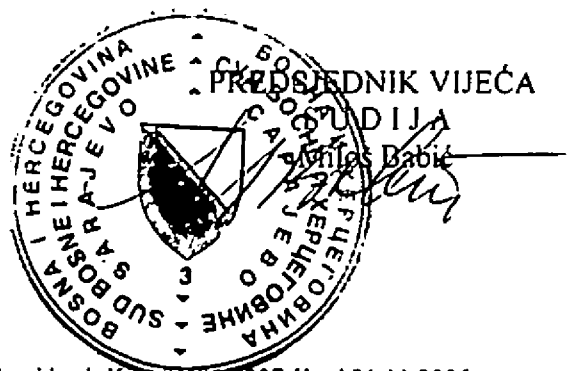
Po mišljenju Apelacionog vijeća istaknuti prigovori koje čini ova žalba nisu takvog kvaliteta i značaja da poljuljaju ispravnost činjeničnog utvrđenja kakvog poprima prvostepena presuda i na toj osnovi povlači zaključke u dijelu odluke o kazni.

Apelaciono vijeće je nasuprot žalbi branioca Konjića, našao osnovanim stavove koje izlaže žalba tužioca, jer i po ocijeni ovog vijeća domet otežavajućih okolnosti realno ima veći značaj od onog kakvog je prvostepeni sud pridao u svojoj presudi kad je optuženom Vladiću izrekao kaznu u trajanju od četiri godine. Vijeće smatra da izrečena kazna treba da odražava težinu i ozbiljnost krivičnog djela, te da mora da osigura adekvatno kažnjavanje počinioca, pa je imajući u vidu granice kazne propisane za predmetno krivično djelo, preinačilo odluku o visini kazne na način da je optuženog Milorada Vladića za počinjeno krivično djelo iz člana 215. stav 1. KZ BiH osudilo na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, u koju kaznu zatvora je osnovom člana 56. KZ BiH uračunato vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru počev od 19.11.2006. od 13.40 časova³ pa nadalje, sa uvjerenjem da je navedena mjera kazne u srazmjeri sa težinom učinjenog krivičnog djela, stepenom krivične odgovornosti optuženog kao njegovog izvršioca i svih onih okolnosti konkretnog slučaja koje su u okviru opšteg pravila o odmjeravanju kazne iz člana 48. KZ BiH od uticaja na visinu kazne. Ujedno ovako odmjerena kazna zatvora se pokazuje neophodnom za ostvarenje svrhe kažnjavanja predviđene u članu 39. KZ BiH i to, kako u njenom specijalnom, tako i u generalno preventivnom vidu, te se istom izražava društvena osuda učinjenog krivičnog djela i afirmiše društveni stav o pravednosti kažnjavanja učinioca krivičnih djela.

Što se tiče žalbenih prigovora koji se odnose na odluku o izricanju mjere oduzimanja protivpravne imovinske koristi i odluku suda o oduzimanju predmeta, o tome je već bilo riječi.

Iz svih navedenih razloga odlučeno je kao u izreci ove presude na osnovu člana 313. i 314. ZKP BiH.

Zapisničar
Željka Marenčić

Broj:

³ Rješenje Posebnog odjela Okružnog suda u Banja Luci broj: Kpp-06-000 007-II od 21.11.2006.